

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. O. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2006, č. j. 65 Az 219/2005 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž nebyl stěžovateli ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce z řad advokátů. Na základě doloženého vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech stěžovatele vzal krajský soud za prokázané, že se žalobce zdržuje v P. a má pravidelný příjem okolo 7500 Kč měsíčně, což dostačuje k tomu, aby si mohl pro kasační řízení sám zvolit advokáta a tomuto za poskytnuté služby zaplatit. Ve vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech stěžovatel uvedl, že je zaměstnán jako číšník v restauraci v G. v P., S. n. 22. Pracuje 15 dnů v měsíci, pracovní doba činí 10 hodin denně s příjmem 50 Kč na hodinu. Za ubytování platí měsíčně 3000 Kč nájemné a 500 Kč za služby. Zbytek utratí za jídlo.

V kasační stížnosti stěžovatel dovozoval důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozhodnutí soudu považuje za formální, neboť nebere v potaz skutečnou možnost stěžovatele obstarat si advokáta. Po zaplacení ubytování mu měsíčně zbývají 4000 Kč. Stravu není možné pořídit za méně než 2500 Kč. Přibližně 500 Kč měsíčně je nucen utratit za oblečení, neboť jako číšník musí vypadat čistě a upraveně. Zbývá mu tak asi 1000 Kč pro vlastní potřebu, z nichž musí hradit jízdné městské hromadné dopravy, telefonický kontakt s domovem apod. Objektivně tedy není schopen cokoli ze svého příjmu ušetřit. Cena za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti se v P. pohybuje v rozmezí 3000 až 5000 Kč. Je tedy zřejmé, že tuto částku nemůže za zastupování vynaložit,

neboť ji nemá. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadené usnesení bylo krajským soudem vyneseno dne 29. 3. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Krajský soud zjistil dostatečně skutkový stav a na jeho základě usoudil, že stěžovatel je schopen ze svého příjmu zaplatit služby advokáta. Předmětem sporu je tak v dané věci hodnocení skutkového stavu, a nikoli otázka právní, jež by vyžadovala posouzení Nejvyšším správním soudem. Za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

